

Φώτης Κόντογλου

Η Παναγία είναι η ελπίδα των απελπισμένων, η χαρά των πικραμένων, το ραβδί των τυφλών, η άγκυρα των θαλασσοδαρμένων, η μάνα των ορφανεμένων.

Η θρησκεία του Χριστού είναι πονεμένη θρησκεία, ο ίδιος ο Χριστός καρφώθηκε απάνω στο ξύλο κ' η μητέρα του η Παναγία πέρασε κάθε λύπη σε τούτον τον κόσμο.

Γι' αυτό καταφεύγουμε σε Κείνη που την είπανε οι πατεράδες μας: «Καταφυγή», «Σκέπη του κόσμου», «Γοργοεπήκοο», «Γρηγορούσα», «Οξεία αντίληψη», «Ελεούσα», «Οδηγήτρια», «Παρηγορίτισσα» και χίλια άλλα ονόματα, που δεν βγήκανε έτσι απλά από τα στόματα, αλλά από τις καρδιές που πιστεύανε και που πονούσανε.

Μονάχα στην Ελλάδα προσκυνιέται η Παναγία με τον πρεπούμενο τρόπο ήγουν με δάκρυα με πόνο και με ταπεινή αγάπη.

Γιατί η Ελλάδα είναι τόπος πονεμένος, χαροκαμένος, βασανισμένος από κάθε λογής βάσανο.

Κι από τούτη την αιτία το έθνος μας στα σκληρά τα χρόνια βρίσκει παρηγοριά και στήριγμα στα αγιασμένα μυστήρια της ορθόδοξης θρησκείας μας, και παραπάνω από όλα στο Σταυρωμένο το Χριστό και στη χαροκαμένη μητέρα του, που πέρασε την καρδιά της σπαθί δίκοπο.

Σε άλλες χώρες τραγουδάνε την Παναγία με τραγούδια κοσμικά, σαν νάναι καμιά φιλενάδα τους, μα εμείς την υμνολογούμε με κατάνυξη βαθειά, θαρρετά μα με συστολή, με αγάπη μα και με σέβας, σαν μητέρα μας μα και σαν μητέρα του Θεού μας.

Ανοίγουμε την καρδιά μας να τη δει τι έχει μέσα και να μας συμπονέσει.

Η Παναγία είναι η πικραμένη χαρά της Ορθοδοξίας, «το χαροποιόν πένθος», «η χαρμολύπη» μας, «ο ποταμός ο γλυκερός του ελέους», «ο χρυσοπλοκώτατος πύργος και η δωδεκάτειχος πόλις».

[Πηγή](#)